

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobce: Ing. P. Ch., zastoupený Mgr. Radkem Paštikou, advokátem se sídlem Karlovo nám. 28, Praha 2, proti žalovanému Finančnímu ředitelství v Praze, se sídlem v Praze 2, Žitná 12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2003, čj. 11394/03-150, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2005, čj. 8 Ca 80/2004 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele Mgr. Radku Paštikovi, advokátovi se sídlem Karlovo nám. 28, Praha 2, **se** odměna za zastupování **nepřiznává**.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 12. 2003, čj. 11394 /03-150, žalovaný podle § 50 zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), přezkoumal a částečně změnil rozhodnutí finančního úřadu ze dne 11. 8. 2003, čj. 3/03/3818, jímž bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí o ustanovení zástupce obchodní společnosti TEMPLUM ELECTRA, s. r. o. (rozhodnutí ze dne 25. 1. 2002, čj. 3098/02/057900/3818). Posledně uvedeným rozhodnutím byla jako osoba oprávněná jednat před správcem daně za společnost TEMPLUM ELECTRA, s. r. o., ustanovena Věra Fraňková, jednatelka společnosti na základě zápisu v obchodním rejstříku.

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného. Konkrétně brojil proti ustanovení jednatelky společnosti osobou oprávněnou jednat před správcem daně a namítal, že jednatelka společnosti neplnila povinnosti jednatele.

Městský soud žalobu odmítl jako nepřipustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je ze soudního přezkumu v souladu s § 68 písm. e) s. ř. s. vyloučeno, protože jde o rozhodnutí podle § 70 odst. c) s. ř. s., jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že napadené rozhodnutí se týká ustanovení zástupce právnické osobě, neboť v řízení před správním orgánem vznikly pochybnosti o tom, kdo je oprávněn jednat jejím jménem. Nešlo o rozhodování o právech či povinnostech žalobce, nýbrž o procesní prostředek sloužící k odstranění překážky, pro kterou není v daňovém řízení možné pokračovat. Jde o rozhodnutí, jímž se upravuje vedení řízení s cílem umožnit správnímu orgánu postavit najisto, s kým bude jako se zástupcem jednáno.

Žalobce (dále též „stěžovatel“) napadl usnesení městského soudu včasnou kasační stížností, v níž dle jejího obsahu uplatňuje důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stěžovatel uvádí, že soud pochybil, dospěl-li k závěru, že dané rozhodnutí je pouhým procesním prostředkem k odstranění překážky řízení. Stěžovatel má za to, že jde o rozhodnutí, které je možné napadnout žalobou. Opakovaně též uvedl, že kasační stížnost doplní podrobným zdůvodněním, což však doposud neučinil.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na některé skutečnosti vyplývající ze správního řízení. Dále u jména uvedl, že stěžovatel bez právní úvahy jen konstatuje, že Městský soud v Praze v napadeném usnesení pochybil, pokud rozhodnutí žalovaného o ustanovení zástupce posoudil jako procesní prostředek k odstranění překážky v daňovém řízení. S poukazem na § 65 a násl. s. ř. s. žalovaný dovozuje, že se nejedná o rozhodnutí přezkoumatelné soudem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu uplatněných námitek.

Městský soud stěžovatelův návrh odmítl jako návrh nepřipustný s tím, že napadené rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tedy rozhodnutím, jež by podléhalo soudnímu přezkumu a uvedl důvody podporující jeho právní závěr. Stěžovatel se v kasační stížnosti omezil pouze na tvrzení, že tento právní závěr městského soudu je chybný a má za to, že jde o rozhodnutí, jež mají soudy ve správním soudnictví přezkoumávat. Na podporu svého názoru však neuvedl žádnou argumentaci a opakovaně pouze zmínil, že svou kasační stížnost doplní; byl si tedy i sám vědom jejích nedostatků. Své podání však nedoplnil ani prostřednictvím ustanoveného zástupce. Stěžovatel tedy neuvedl, v čem konkrétně spatřuje naplnění stížního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Stížní body, obdobně jako i žalobní body, musí obsahovat důvody, pro které stěžovatel považuje napadené rozhodnutí za nezákonné (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, čj. 6 Azs 22/2004 - 42, www.nssoud.cz). Pouhé tvrzení, že správní rozhodnutí je rozhodnutím, které je možné napadnout žalobou je ve světle uvedeného tudíž nedostatečné. V takovém případě Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí pouze přezkoumá v intencích § 109 odst. 3 s. ř. s., tj. přezkoumá, nebylo-li řízení před soudem zmatečné či zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, není-li rozhodnutí nepřezkoumatelné či rozhodnutí správního orgánu nicotné (obdobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, čj. 7 Afs 88/2004 - 72, www.nssoud.cz). Po pečlivém přezkoumání však žádnou z uvedených vad neshledal, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* za použití § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120

s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení ve věci kasační stížnosti před Nejvyšším správním soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). V dané věci však Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele odměnu za zastupování nepřiznal, neboť ustanovený zástupce neuvedl, jaké úkony v tomto řízení vykonal, a ani z obsahu soudního spisu nevyplývá, že by nějaký úkon právní služby, za který by mu dle ustanovení § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náležela odměna, učinil.

Nejvyšší správní soud ve věci v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení jednání.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2008

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu